

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do tutejszego Sądu 29 października 2021 roku Powód (...) z siedzibą w T. (Estonia) wniósł o zasądzenie od M. K. kwoty 3.611,64 zł wraz z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie od 1 czerwca 2018 roku oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Powód wskazał, że roszczenie wynika z umowy pożyczki z 28 lutego 2017 roku. Pozwana spłaciła część zadłużenia 25 października 2017 roku. Zwrot pożyczki miał nastąpić 30 marca 2017 roku. Do akt nie zostały dołączone dokumenty wykazujące na cesję wierzytelności oraz na zawarcie umowy pożyczki. Zdaniem powoda wymagalność roszczenia przypada 1 czerwca 2018 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 28 lutego 2017 roku został wygenerowany dokument Umowa pożyczki (...) między (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. a M. K. w kwocie 2.500,00 zł na okres 30 dni, (...) 1936,3%, całkowita kwota do zapłaty 3202,70 zł, prowizja 682,15 zł, termin spłaty 30 marca 2017 roku.

Dowód: wydruk umowy pożyczki k. 8-10

Sąd zważył co następuje

Powództwo w niniejszej sprawie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zaznaczyć należy, że jeżeli pozwany nie stawi się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd na mocy art. 339 § 1 k.p.c. wyda wyrok zaoczny, przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W judykaturze utrwalony został pogląd, który nie jest kwestionowany również w nauce, iż przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia Sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Przepis art. 339 § 2 k.p.c. ustanawia domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych w wypadku bezczynności pozwanego, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Domniemanie to dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe. Ten wyjątkowy przepis nie może być wykładany rozszerzająco. Zatem sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach. Negatywny wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (porównaj: wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 7.6.1972 r. III CRN 30/72 , 31.3.1999 r., I CKU 176/97 , 6.6.1997 r., I CKU 87/97 , 15.3.1996 r., I CRN 26/96 , 15.9.1967 r., III CRN 175/67 , 18.2.1972 r., III CRN 539/71 , L.).

Sąd nie może również przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli budzą one wątpliwości. W sformułowaniu art. 339 § 2 k.p.c. mowa jest o przyjęciu za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli „nie budzą one uzasadnionych wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy”. Uzasadnione wątpliwości mogą powstać w wypadku, kiedy twierdzenia powoda zawarte w pozwie odnośnie stanu faktycznego sprawy, są ze sobą sprzeczne, nie zawierają pełnego stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego itp. (porównaj: komentarz do art. 339 k.p.c. pod redakcją Zieliński – system Legalis).

Ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Nie budzi wątpliwości, że obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które

umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 k.p.c. Z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

Podkreślenia wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29).

Zdaniem Sądu brak było podstaw do ustalenia stanu faktycznego jedynie w oparciu o twierdzenia, które zostały zawarte w uzasadnieniu pozwu. Również dowody dołączone do pozwu, w ocenie Sądu, nie uzasadniały roszczenia co do zasady.

W niniejszej sprawie zastosowanie znajdował trzyletni termin przedawnienia, zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem judykatury (por. m.in. uchwała SN z dnia 7 maja 2009 roku, III CZP 20/09, OSNC 2010/1/12), roszczenia termin przedawnienia roszczenia o opłatę abonamentową i wynagrodzenie za połączenia telefoniczne z umowy o świadczenie usług telefonicznych, zawartej na podstawie ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.), określa art. 118 k.c. Biorąc zatem pod uwagę okoliczność, iż najwcześniej wymagalna kwota dochodzona przez powoda podlegała zapłacie do dnia 30 marca 2017, zaś powód wystąpił z przedmiotowym powództwem w dniu 29 października 2021 roku, należało uznać, iż jego roszczenie uległo przedawnieniu.

Powód nie wykazał, aby nastąpił bieg terminu przedawnienia, albowiem porozumienie z dnia 31 maja 2017 roku nie zostało przez pozwaną podpisane. Ponadto sam powód powołuje się na przerwanie biegu przedawnienia zapłatą części roszczenia w dniu 25 października 2017 roku. Zatem jednocześnie wskazując na wymagalność roszczenia 1 czerwca 2018 roku, która to data nie wynika z żadnego dokumentu oraz powołując się na termin spełnienia świadczenia z przedmiotowej pożyczki 30 marca 2017 roku, powód sam sobie zaprzeczył.

W ocenie Sądu powództwo w powyższym zakresie nie zostało również udowodnione (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.). Powód nie nadesłał żadnych dokumentów wykazujących cesję wierzytelności. Pierwotnym wierzycielem jest (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. Brak jakichkolwiek dokumentów wskazujących na przejście wierzytelności na rzecz (...) z siedzibą w T. (Estonia).

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

Sygn. akt I C 2/22

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. doręczyć zgodnie z wnioskiem pełnomocnikowi powoda,
3. kal. 7 dni.

G., 12 kwietnia 2022 roku